

DOTKNI SE HVĚZD

LUCIE
AUZKÁ

FRAGMENT

Dotkni se hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucie Auzká

Dotkni se hvězd – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOTKNI SE HVĚZD

LUCIE AUZKÁ

FRAGMENT

*Mému tatínkovi,
protože si rozumíme, ačkoliv já nikdy nepochopím astrofyziku,
zatímco pro něj bude historická památka
vždycky jen „starý barák“.*

1. KAPITOLA

Krajina za oknem se míhá v rychlém sledu. Rozlehlé vinice, které pro mě byly téměř osmnáct let symbolem domova, jsme dávno nechali za sebou. Místo nich silnici lemují louky a pastviny, které následně přecházejí v nekonečné pláně jehličnatých lesů. Na obzoru se rýsují vrcholky Českého středohoří. Pohled na ně je naprosto fascinující. Zvlášť pro někoho, kdo svůj dosavadní život prožil na rovinatém jihu Moravy, kde, jak s oblibou říkával děda, je nejvyšším terénním bodem dálniční nadjezd. Připadám si jako v úplně jiném světě. A možná v něm i jsem.

Zavrtím se na sedadle, abych trochu ulevila svým zdřevěnělým nohám, a uteče mi hlasité povzdechnutí. Jízda autem nikdy nepatřila mezi mé oblíbené způsoby cestování. Už během prvních šedesáti minut se sedadlo spolujezdce našeho starého Fiatu proměnilo v pekelný trůn a s každou další uplynulou hodinou je to stále horší a horší.

„Za chvíli tam budeme,“ ujistí mě táta, aniž by odtrhl oči od silnice před sebou.

Nevím, jestli se tím víc snaží uklidnit sebe, nebo mě. Podle jeho křečovitého držení těla a rukou pevně svírajících volant poznám, že sám už toho má dost. Není se čemu divit. Za poslední dva měsíce tuhle třísetkilometrovou cestu absolvuje po šesté. Tentokrát ovšem bez plánu vrátit se zpět.

Přesto mu úsměv z tváře nezmizel. Naopak se mu v ní zračí očekávání a příslib. „Těšíš se aspoň trochu?“

„Trochu nejspíš ano,“ pokrčím rameny.

„Je to opravdu naprosto dokonalé místo,“ začne znovu tu starou ohranou písničku, kterou jsem za poslední týdny z jeho úst vyslechla víckrát, než bych vůbec dovedla spočítat.

„Já vím, tati, to už jsi říkal minimálně stokrát,“ brouknu a snažím se neznít jako typický znuděný pubertální spratek.

Přála bych si cítit stejnou euforickou radost jako on. Jenže pokaždé, když si vzpomenu na konečný cíl naší cesty, dostaví se pouze strach a obavy.

Zámek Šedý Vrch, byt je podle mého táty naprosto *dokonalým místem*, jak mi neustále připomíná, rozhodně není rezidencí, kterou by v současné době někdo chtěl nazývat svým domovem. Před čtyřmi sty lety možná byl skvostným sídlem se strategicky významnou polohou na samé hranici Německé říše, zub času se na něm však řádně podepsal. Zejména tedy během minulého staletí, kdy jej pro své účely nejprve zabralo gestapo a následně se z něj v období komunistického režimu stalo velmi oblíbené rekreační centrum pro nejlivnější příslušníky strany. Když se v restituci zámek vrátil původním majitelům, tedy rodině Grausteinů, byl ve stavu hodném leda tak zbourání. Kdyby rodina nevěnovala veškeré své úspory na jeho renovaci, nejspíš by se ani s demolicí nemuseli obtěžovat, protože by spadl sám. Ačkoliv za posledních dvacet let prošel několika rozsáhlými rekonstrukcemi a za účelem většího zisku byl zpřístupněn i veřejnosti, stále je to taková menší ruinička. Navíc v zapadlé vesničce na samém konci světa, kam netrefí ani liška, aby dala dobrou noc. Pro mého tátu se ovšem stala symbolem nového začátku, životní příležitostí i výzvou, a především splněným snem.

Táta historii vždycky miloval. Navzdory svým rodičům, kteří ze svého nejstaršího potomka chtěli mít za každou cenu právníka, dějiny také vystudoval, což pro ně bylo jedno z největších životních zklamání, s nímž se vlastně doteď pořádně nesmířili. V dobách jeho studií s ním dokonce přerušili veškeré kontakty a odmítli ho jakkoliv podporovat. Když se pak vrátil domů s doktorským titulem, jejich vztahy

se sice částečně urovnaly, ale nikdy mu nepřestali vyčítat, že se rozhodl plnit své vlastní ambice, místo aby se podřídil těm jejich. Neobměkčilo je ani to, že se mu v poměrně mladém věku podařilo získat docenturu, dobře placené místo na jedné z předních českých univerzit a zařadit se mezi uznávané české historiky, jejichž odborné publikace jsou ceněny i v zahraničí. Kromě bádání v archivech a následného psaní knih po celou dobu své akademické kariéry přednášel pozdně novověké dějiny. Doposud sice pořádně nevím, co přesně je jejich náplní, ale nejčastěji v tom figuroval pojem *baroko*. Kolegové si ho vážili, u studentů byl velmi oblíbený a on sám byl spokojený.

Jenže pak se něco změnilo. Jeho návštěvy v archivech už nebyly tak časté jako dřív. Psal čím dál méně, až přestal úplně, a pokaždé když mu zrak spočinul na jeho obrovské knihovně plné tlustých svazků odborných knih, nepřirozeně se mračil. Práce se pro něj stala nepřijemnou povinností. Ráno z domu odcházel pouze s velkým sebezapřením a vracel se unavený a vyčerpaný jako nikdy předtím. Za několik měsíců jako by zestárl o celé desetiletí. Řekla bych, že úplně vyhořel.

Když se dozvěděl, že kdesi v pohraničí na severu Čech na jednom soukromém zámku umřel kastelán a majitel vypsál výběrové řízení na jeho pozici, bez váhání se přihlásil. A shodou okolností byl také jediný vhodný uchazeč na toto místo. Tak mu to aspoň bylo řečeno. Vzhledem k poloze i stavu daného objektu si ovšem nejsem jistá, jestli nebyl jediný uchazeč vůbec.

Práce kastelána byla prý jeho tajným snem ještě z dob studií, kdy si o prázdninách přivydělával jako průvodce na všech možných památkách od zámků přes hrady, kláštery až po zříceniny a tohle bral jako příležitost si ho konečně splnit.

Nemůžu říct, že by se mě neptal na můj názor a prostě mě s sebou odvedl, ať už se mi to líbí, nebo ne. Celé jsme to společně probrali do nejmenšího detailu. Pravda, nebyla jsem z toho zrovna dvakrát nadšená a věděla jsem, že stačí jediné mé slovo, abychom zůstali. Jenže když jsem viděla, jak táta rázem ožil, nedokázala jsem mu tu radost zase zkazit.

Pak už šlo všechno ráz na ráz. Tátova výpověď na univerzitě, můj přestup na jinou školu, prodej domu, stěhování. Nechali jsme za sebou úplně všechno. Přátele, rodinu i náš dosavadní život. Opustili jsme rodné město a náš malý rodinný domek, jehož vybavení bylo poslední připomínkou máminy přítomnosti, a vydali se po hlavě vstříc neznámému.

Je mi z toho na nic. Ale jestli má právě tohle tátovi vrátit jeho pověstnou jiskru a chuť do života, pak jsem ochotná zatnout zuby a nějak to zvládnout.

„Je tam vůbec elektrina?“ napadne mě.

„Samozřejmě,“ kývne táta. „Jak by to tam bez ní asi fungovalo?“

„Nevím. Nemám ani tušení, jak funguje zámek s elektrinou, natož abych měla představu, jak funguje ten bez ní.“

„Bez ní nefunguje vůbec,“ poučí mě. „To pak neprodáš ani lístek na prohlídku!“

„Šatní bloček a propiska v dnešní době mají taky své kouzlo.“

Táta si hlasitě povzdechne. Mou poznámku však nechá bez komentáře. Zbytek cesty absolvujeme mlčky, každý zabraný do svých vlastních myšlenek.

Tátova chvíle nakonec trvá další hodinu. Když už se chci zeptat, jestli jsme náhodou tu starou barabiznu neminuli a nepřejeli hranice jiného státu, vjedeme do vesnice, která čítá stěží padesát domů. Její dominanty jsou jasné na první pohled – obrovský kostel přímo uprostřed náměstí a s ním sousedící hospoda příhodně nazvaná *Pohostinství u všech svatých*. Nad tím vším se pak na mírném kopci tyčí zámek Šedý Vrch ve vší své kráse.

Čelist mi spadne v němém úžasu. Viděla jsem desítky fotografií této budovy ze všech možných úhlů i z leteckého pohledu. Realita mi ovšem vyrazí dech. Naživo ta čtyři zámecká křídla uzavřená do čtverce se čtyřmi rohovými věžemi a oprýskanou bílou fasádou vypadají tak nějak velkolepěji. Skoro až majestátně.

„Vítej doma!“ prohodí táta spokojeně. „Není to nádhera?“

„Je to... tak... obrovské,“ vydechnu překvapeně.

Táta se pobaveně zaculí a sešlápne plyn. Pět kilometrů, které vesnici od zámku dělí, jak mi před pár dny oznámila mobilní aplikace s mapami, překonáme jako nic a o několik minut později už táta parkuje na šterkem vysypaném plácku s podivnou hranatou kašnou uprostřed přímo před zámkem.

Přivítat nás přijde sám hrabě Graustein. Teda vlastně *pan* Graustein. Táta mi už v autě udělil sáhodlouhou přednášku o tom, jak by oslovení *hrabě* bylo nepatřičné, jelikož šlechtické tituly u nás byly zrušeny už roku devatenáct set osmnáct. Nejspíš jsem o lidech narozených s „modrou krví“ měla doposud zkreslené a velmi nejasné představy. Rozhodně jsem však čekala něco víc než chlápka středního věku v džínech a nedbale vyžehlené bílé polokošili s překrouceným límečkem, který nám doslova vyběhne vstříc se širokým úsměvem.

Nestačím se ani pořádně rozkoukat a už mi pevně tiskne ruku a srdečně mě vítá na svém sídle. Když mu rozpačitě poděkuju, zasměje se mému formálnímu oslovení a požádá mě, ať mu říkám prostě *Pepi*.

Ačkoliv s celou svou rodinou žije dlouhodobě v Německu, česky mluví výborně a téměř bez přízvuku. Zatímco se nás vyptává, jaká byla cesta a zda vše proběhlo bez problému, vede nás kovanou bránou na malé čtvercové nádvoří.

Přestože je pondělí, tedy zavírací den, potuluje se tu několik turistů, kteří se okny pokouší nakouknout dovnitř a fotí vše, co jim přijde aspoň trochu zajímavé. To, že mezi ně právě vstoupil opravdový šlechtic, je nechá naprosto chladným. Josef III. hrabě Graustein pro ně očividně není dostatečně slavná celebrita, ať se jeho předkové zasloužili o cokoliv včetně tohoto zámku.

„Kastelánský byt jsem na vaše přání nechal celý vyklidit,“ pronese směrem k tátovi. Následně z kapsy vytáhne dva svazky klíčů a vtiskne mu je do dlaně. „Paní Sýkorová tam uklidila ještě před tím, než tam pánové z údržby nanosili vaše věci, které jste poslali napřed. Možná tam během toho udělali trochu nepořádek a zamazali podlahu, ale to snad nebude problém.“

Táta souhlasně zamručí a odemkne těžké dubové dveře, za nimiž je ve tmě schované úzké točité schodiště. Překvapeně zamrkmám.

Pepi mi věnuje omluvný úsměv. „Bohužel, tohle je jediná cesta do druhého patra k vašemu bytu, pokud nechcete přímo procházet expozicí.“

„Až se tam nainstaluje světlo, nebude to tak zlé,“ uklidňuje mě táta.

„Světlo v tomto případě bude trochu problém,“ ozve se Pepi a rozpačitě si promne čelo. „Zjistili jsme totiž, že do těchto míst vůbec nevede elektřina. Původně to bylo schodiště určené pouze pro služebnictvo a moji předkové usoudili, že oni patrně takový přepych, jako bylo elektrické osvětlení, nepotřebují.“

Zpražím tátu všeríkajícím pohledem.

„Ale koupil jsem vám dvě nové svítlny,“ pokračuje Pepi. „Najdete je nahoře v bytě. Časem se nám snad podaří vymyslet něco jiného.“

Při představě, jak se den co den drápu po příkrých, a ještě k tomu točitých schodech bůhvíjak vysoko v naprosté tmě a pouze s baterkou v ruce, se mi udělá lehce nevolno. V duchu tipuju, kolikrát to vezmu dolů po zadku a kolik kostí v těle si stihnu zlomit hned během prvního měsíce.

„Nějak to zvládneme,“ ujistí ho táta dřív, než se k dané situaci stihnu vyjádřit já. „Víc mě trápí ta okna nahoře v bytě. Podařilo se to nějak vyřešit?“

„Okna samozřejmě vyměnit půjdou,“ přikývne a navzdory svému tvrzení se zamračí. „Bohužel to asi nebude ještě letos. Jedná se totiž o poměrně nákladnou záležitost. Jak je vám jasné, nemůžeme sem prostě jen tak vsadit klasická plastová okna, musí se nechat vyrobit dřevěná v původním vzhledu a přesně na míru, aby nenarušovala historický vzhled budovy. V současné době ovšem na něco takové nemáme dostatek finančních prostředků.“

„Co je s okny?“ zarazím se.

„No, za ty roky se trochu vzpříčila a protahují. Některá nejdou tak úplně dovřít, jiná zase pořádně otevřít,“ vysvětlí Pepi. „V zimě to bývá trochu problém. Vždycky jsme to řešili tak, že jsme je utěsnili starými

hadry. Zřejmě tak budete muset jednu zimu vydržet i vy. Pokud budou tuhle sezónu slušné výdělký, příští rok na jaře můžeme začít plánovat výměnu.“

„Myslel jsem, že se to bude řešit přednostně,“ skočí mu táta do řeči.

„Přednostně musím řešit opravu topení, což nebyla malá investice. Jenže ta kamna z minulého století už sotva fungovala. Teď tam tedy nejsou žádná, tak se nelekněte těch děr v podlaze, co po nich zbyly. Nová vám tam přijdou nainstalovat nejpozději v září. Taky jsem nechal vyměnit zámky a opravit zkřížené panty, abyste vstupní dveře bytu nemuseli každou noc zastavět botníkem, jako to dělal váš předchůdce. Je mi líto, ale na okna už prostě nezbylo.“

„A koupelna?“

Pepi na tátu výmluvně pohlédne a naprosto nezaměnitelným gestem naznačí prázdné kapsy.

Cítím, jak mi z obličeje vyprchá veškerá barva. Ještě jsem sice pořádně neviděla, co mě na konci toho příšerného schodiště čeká, ale už teď se mě zmocňuje předtucha, že s takovým pohodlím, jaké nám poskytoval náš bývalý domek, se můžu rovnou rozloučit. Koušu se do rtu, abych zabránila frustrovanému odfrknutí.

„Jinak by samozřejmě mělo být vše v pořádku. Přesně tak, jak jsme se domluvili,“ doplní rychle Pepi.

Táta pouze kývne na srozuměnou. Vypadá docela zklamaně. Nejspíš si to taky představoval trochu jinak, což samozřejmě nahlas nepřizná.

„Tak to bychom tedy měli. Zbylé formality vyřešíme během následujících dnů. Teď budu muset jet, čekají mě ještě nějaké povinnosti jinde, ale do konce týdne se tady ještě ukážu. Kdyby se cokoliv dělo, telefon na mě máte, tak se prostě ozvěte. Většinou jsem na příjmu dvacet čtyři hodin denně. Nebudu vás tedy déle zdržovat, ať se můžete v klidu zabydlet. Věřím, že i přes menší nedostatky se vám na našem sídle bude líbit,“ dobrosrdečně se usměje a s rozpustilým mávnutím na rozloučenou odejde.

Musím uznat, že zdolat to pekelné schodiště sebevrahů beze světla je opravdu velmi autentický historický zážitek. Zatímco naslepo tápu

ve tmě a dlaněmi přejíždím po hrubé zdi, jelikož v tomto případě bylo přílišným luxusem nejen osvětlení, ale také zábradlí, přemýšlím, kolik služebných tu za ta staletí přišlo o život. Sama si během cesty dvakrát skopnu palec.

Chodba, do níž nás zavede, je podivně ponurá. Na zdech visí tmavé depresivní obrazy s mrtvými zvířaty a ve výklenku mezi okny zahlédnu sochu buclatého anděla, jemuž schází hlava a jedno křídlo i s půlkou ramene. Přestože je červenec a venku se zajisté rtuť teploměru vyšplhala nad třicítku, ovane mě podivný chlad.

„Tak tady to je,“ prohlásí táta zadýchaně. „Druhé dveře napravo od schodiště. Zkus si to zapamatovat, abys tu pak zbytečně nebloudila nebo nevezla, kam nemáš. Ty první vedou do bytu Grausteinů. Využívají ho pouze výjimečně, takže je skoro pořád prázdný. Další pak vedou do jiných chodeb, kde se nachází depozitní místnosti. Prakticky neustále je v nich zapnutý alarm, takže tvá přítomnost tam by mohla způsobit nemalé problémy.“ S těmi slovy odemkne a mávnutím ruky mi dá přednost.

Překročím práh a skrz tmavou předsíň projdu rovnou do hlavní části bytu o velikosti tanečního sálu s vysokými klenutými stropy. Do nosu mě udeří pronikavý pach čisticího prostředku a vosku na parkety. Až na kuchyňskou linku, která má svá nejlepší léta dávno za sebou, tu není žádné vybavení. Místo toho se podél tlustých zdí vrší krabice s novým nábytkem a velké pytle, do nichž jsme kvůli nedostatku cestovních zavazadel nouzově nastrkali všechno ostatní. Celý náš život zabalený ve vrstvách kartonu a igelitu.

Můj pokoj je zhruba tak velký jako polovina našeho domku na Moravě. Za dvoukřídlými dveřmi s oválnou mosaznou klikou dokonce najdu něco, co patrně dříve sloužilo jako šatna.

Celé by to působilo naprosto idylicky, kdyby...

Kdyby v rozích na odlupující se omítce nerašily zárodky plísně, kdyby mezi oknem a rámem nebyla škvíra o velikosti dětské pěsti a kdyby pod ním místo kamen nebyla jen nevzhledná díra v podlaze a několik drátů trčících ze zdi, ledabytle omotaných černou izolační páskou.

Jelikož se den pomalu chýlí k večeru a my jsme po dlouhé a náročné cestě vyčerpaní, nepouštíme se do dlouhého vybalování. Z tašek vytáhneme pouze nejnnutnější věci, bez nichž bychom se do zítřka neobešli. Jediný kus nábytku, který táta smontuje, je moje postel. Patrně to má být malá úlitba mému zklamání. Sám se spokojí pouze s matrací hozenou na zem v jeho rozlohou taktéž přímo královské ložnici.

Pozdě večer konečně zalezu do koupelny, kde mé zoufalství dosáhne té nejvyšší míry. Pohled na zastaralé obklady se zanesenými spáry, oprýskanou zažloutlou vanou se dvěma černajícími kohoutky místo pákové baterie a podivný vlhký zápach ve mně vyvolají nutkání schoulit se na zemi do klubíčka v záchvatu bezmocného pláče. Po dlouhém odhodlávání se nakonec přemůžu a s odporem do vany vlezu. Dobrých deset minut teče pouze špinavě rezavá voda, následně se mi nepodaří pořádně otočit kohoutkem s teplou vodou, protože je nějak podivně zatushlý, takže nakonec musím vzít zavděk vlažnou sprchou a být ráda, že tu vodu nemusím nosit v kbelících po točitém schodišti od nejbližší pumpy.

Když se vrátím zpátky do pokoje, táta sedí na mé posteli a s přísně nakrčeným obličejem se rozhlíží kolem sebe.

„Promiň, opravdu jsem myslel, že se všechny závady stihnou opravit, než se nastěhujeme,“ pronese tichým, unaveným hlasem.

„To je dobré,“ vypravím ze sebe přidušeně, ačkoliv to ve skutečnosti vůbec dobré není.

„Pokusím se některé věci co nejdřív spravit sám.“

„Fajn,“ hlesnu.

„Nějak to zvládneme.“

„Já vím, tati.“

Posadím se vedle něj a nechám se od něj obejmout kolem ramen. Musím se kousat do jazyka, abych odolala nutkání přemlouvav ho, ať se ještě dnes vrátíme domů. Problém je ovšem v tom, že i kdyby mé prosby vyslyšel, stejně už se nemáme kam vrátit. V našem starém domě se totiž právě zabydluje mladý manželský pár s dítětem na cestě.

Náš domov je teď tady a já se s tím prostě budu muset smířit!

2. KAPITOLA

Ráno jsem vzhůru už s prvními slunečními paprsky, které mi skrz okenní tabulky proniknou do pokoje. V duchu si poznamenám, že při nejbližší příležitosti musíme koupit žaluzie, a je mi úplně jedno, jestli se budou slučovat s historickým vzhledem zámecké budovy, nebo ne. Ať se snažím sebevíc, usnout se mi znovu nepodaří, takže neochotně vstanu. Z nové postele jsem celá rozlámaná, jako by mě přejel parní válec, a necítím se ani trochu odpočatě.

V bytě panuje hrobové ticho. Nakouknu tedy do ložnice, abych zjistila, jestli táta ještě spí, ale jeho matrace je prázdná.

„Tati,“ zavolám zkusmo. Odpovědi se však nedočkám. Místo toho najdu na kuchyňské lince vzkaz, abych za ním přišla do kanceláře. Kde tu kancelář najdu, ovšem jaksi připsat zapomněl.

Jelikož kávovar je stále ještě pohřbený někde v útrobách hromady krabic, musím svůj každodenní životabudič s těžkým srdcem oželeť. Stejně tak se musím vzdát snídane, protože jediná požitelná věc, kterou se mi v kuchyňských skříňkách podaří objevit, je balíček kuřičných sucharů a plechovka sterilovaného hrášku.

V naději, že tátovi jeho předchůdce nechal v kanceláři něco lepšího, minimálně alespoň funkční rychlovarnou konvici a rozpustné kafe, na sebe natáhnu první kousek oblečení, co mi přijde pod ruku, tedy seprané domácí šaty, vlasy stáhnu do volného uzlu na temeni a se svítilnou v ruce sejdu točité schody. Tentokrát kupodivu bez žádné větší újmy.

Zámecké nádvoří je zatím tiché a klidné. Pouze odněkud ze zahrady se ozývají blížíící se kroky těžkých bot na šterku. Sednu si na jednu z laviček a čekám, jestli se táta neobjeví sám. Místo něj se však z brány vedoucí do zahrady vynoří podivný zjev, který by se víc než na zámek hodil do videoklipu *Boba Marleyho*. Tričko s vyobrazením listu marihuany na něm visí, jako by ho podědil po starším bratrovi, velké sluneční brýle mu zakrývají půlku obličeje, za uchem má strčenou ručně ubalenou cigaretu a dredy mu sahají do půlky zad. Přes rameno má přehozené hrábě a při chůzi se pohupuje do rytmu songu, který patrně slyší jen on sám ve své vlastní hlavě.

„Zdravím,“ zahaleká zvesela, když mě zaregistruje.

„Dobrý den,“ zakoktám.

„Jste tu nějak brzo, mladá dámo, otvíráme až za dobrých pár hodin. První prohlídka začíná v devět.“

„Já taky nejdu na prohlídku. Můžete mi poradit, kde najdu kancelář kastelána?“

„Jasně. Přímo tamhle. Jsou to ty jediné dveře v průchodu na hospodářské nádvoří.“

„Díky!“

„Vy asi budete nová průvodkyně, co?“

„To ani náhodou,“ zhrozím se. „Průvodkyni, jako jsem já, by nikdo nechtěl.“

„Nepovídejte, já bych na vaši prohlídku rozhodně šel, a to mě nějaká historie vůbec nezajímá. Pracuju tady od maturity, už to bude pomalu jedenáct let, a ještě jsem ten zámek zevnitř pořádně neviděl, věřila byste tomu?“

„Ve vašem případě věřila,“ vypadne ze mě zcela spontánně. Vzápětí se zarazím a zblednu ve strachu, jestli jsem ho neurazila.

Dredař je však očividně nad věcí. „Je to tak trochu ostuda, co? Nějak na to pořád nebyl čas, jindy nálada, pak se mi zase nelíbili průvodci... Každopádně jestli někdy začnete provádět vy, rozhodně si to nenechám ujít. Teď už ovšem musím makat. Potřebuju na šéfa udělat dobrý dojem. Mám z něj docela vítr. Minule na mě dost divně vejral,

tak mám strach, aby se mnou akorát tak nevyrazil vrata. Takže se loučím a přeju hezký den.“

„Já se za vás kdyžtak přimluvím,“ slíbím mu.

Dredař už mě ale nejspíš neslyší, jelikož si to s falešným hvízdáním svou houpavou chůzí šine před zámek.

Podle jeho instrukcí zamírím rovnou do průjezdu s tátovou kanceláří.

„Dobré ráno,“ vpadnu dovnitř jako velká voda.

„Dobré,“ houkne táta a zvedne hlavu od hromady papírů.

Jeho kancelář je tmavá ponurá místnost bez jediného okna. Na šestiramenném litinovém lustru svítí pouze jediná žárovka, jejíž světlo sotva stačí k tomu, aby člověk nezakopl o své vlastní nohy. Kromě pracovního stolu s počítačem, který by se dal považovat za muzejní kousek, a tiskárnou, nejspíš ještě jehličkovou, tady moc vybavení není – dvě těžké dubové skříně, poloprázdná knihovna obsahující z velké části pouze potrhané brožury, zaprášené akumuláčky a kulatý stůl se židlemi s přetékajícími hordami všeho možného uprostřed. Pod něj ještě navíc někdo umístil proslapaný kulatý koberec s neurčitým vzorem, který patrně nebyl za celou dobu své existence ani jednou vyčištěný a možná v něm už i bují nový život.

„Tady by to potřebovalo pořádnou renovaci,“ nakrčím čelo.

„To rozhodně,“ povzdychne si táta. „Jenže po všech těch požadavcích, co jsem měl ohledně našeho bytu, už nemám odvalu žádat o peníze na cokoli jiného. Nejspíš by to bylo i zbytečné. Až se tu trochu uklidí, vymění žárovky, probere knihovna a zredukuje to enormní množství papírů, nebude to tady zase tak hrozná. Možná pak najdu i klíče k těm skříním, abych konečně zjistil, co v nich vlastně je. Abych řekl pravdu, po tom, co jsem ve spodním šuplíku pracovního stolu objevil chcíplou myš, se je docela bojím otevřít.“

„Vůbec se ti nedivím,“ ušklíbnu se. „Co tady vůbec děláš tak brzo? Sice v tom nemám přehled, ale řekla bych, že pracovní doba ti nezačíná v pět ráno.“

„Nemohl jsem spát. Takže místo, abych se jen převaloval na matraci a přemýšlel, co všechno mě v kanceláři čeká, řekl jsem si, že bude

lepší se do toho rovnou pustit. Docela se to vyplatilo, povedlo se mi toho vyřídit celkem dost.“

„Výborně, takže když jsi půlku noci pracoval, teď se mnou můžeš jít nahoru a pomoci mi tam z toho udělat něco obyvatelného. Sama to totiž nezvládnou.“

„To nemůžu,“ zakroučí hlavou s letným pohledem na své levé zápěstí, kde už mu jeho značkové hodinky patrně začaly přirůstat ke kůži. „Za pár minut máme poradu.“

„Poradu? Hned první den?“

„Je dobré ujasnit si se zaměstnanci všechno hned na začátku.“

„Myslela jsem, že to jsi dělal celou tu dobu, co jsi sem dojížděl,“ povytáhnu obočí. Když nepočítám vstupní pohovor, za poslední dva měsíce sem jel čtyřikrát a pokaždé se zdržel několik dnů.

„Tehdy na to nebyl čas. Řešil jsem spoustu formálních záležitostí s Pepim. Se zaměstnanci jsem se sice stihl seznámit, ale jinak nemám potuchy o tom, kdo tady má co na starost. Potřebuju přece mít trochu přehled.“

„Mimochodem, nechystáš se náhodou vyrazit toho dredaře s hráběma?“ vzpomenu si.

„Adama?“ podívá se. „Ne. Proč?“

„Má z tebe celkem strach, prý na něj divně koukáš.“

„Kdyby se aspoň jednou za čas podíval do zrcadla, pochopil by proč. Na druhou stranu je prý pracovitý a nemá problém udělat i něco navíc.“

„Takže na něj hodláš dál divně koukat, ale necháš ho tady?“

„Nic jiného mi ani nezbyvá. Zaměstnance si zrovna moc vybírat nemůžu. Tohle místo je docela z ruky a za ty směšné peníze, kterým tady říkají mzda, sem nikdo dojíždět nebude. I kdyby byl Adam sebevětší pitomec a lempl, nemůžu ho propustit, protože náhradu bych sháněl jen velmi těžko.“

Mou odpověď si vyslechnout nestihne, jelikož nás vyruší zaklepaní. Na tátovu výzvu dovnitř ladným krokem vpluje elegantní žena zhruba v jeho věku. Vypadá naprosto úchvatně. Dlouhé letní šaty obepínají ty

správné křivky její dokonalé postavy a vysoké podpatky zdůrazňují štíhlé dlouhé nohy. Husté tmavé vlasy jí v přirozených vlnách splývají až do pasu a decentní make-up dokresluje jemné rysy v přísně stažené tváři. Nemůžu si nevšimnout, s jakým zalíbením si ji táta prohlíží.

„Klidně se posadte, Silvie,“ vyzve ji a rozmáchlým gestem ukáže ke kulatému stolu uprostřed místnosti. „Jen něco vyřídím se svou dcerou a hned se vám budu věnovat.“

Silvie mě sjede zkoumavým pohledem. Strnulost jejího obličejce povolí a koutky úst se jí zvlíní v mírném úsměvu. Pak ke mně natáhne ruku s pečlivě upravenými nehty. Rozpačitě jí potřesu.

Vzápětí se ozve další zaklepaní. Příchozí tentokrát nečeká na výzvu a rovnou vejde dovnitř. Tentokrát je to zavalitý muž v roztrhaných laclových montérkách a v patách se mu drží onen dredař s drobnou postarší ženou. Všichni tři se vyčkávavě zahledí na tátu.

„Asi bych měla jít,“ usoudím.

„Vybal všechno, co zvládneš, a s tím ostatním prostě počkej na mě. Nezdržím se tu dlouho,“ volá za mnou táta.

„To jsem zvědavá,“ syknu a rozrazím dveře.

V další chvíli se ozve žalostné zakňourání a několik peprných nádávek.

„Co to...?“ Veškerá další slova se mi rázem zadrhnou v hrdle.

Ze země se totiž namáhavě sbírá kluk s dlouhými kaštanově hnědými vlasy staženými do culíku, rukou si zakrývá obličej a nevybíravě při tom kleje.

Několik okamžiků mi trvá, než si uvědomím, že jsem to byla já, kdo ho pomocí dveří na tu zem dostal.

„Omlouvám se,“ vyhrknu poplašeně a přiskočím k němu, abych mu pomohla na nohy.

„To e v poládku,“ zahuhlá nesrozumitelně s dlaní stále přitisknutou k nosu. Mezi prsty mu začíná prosakovat krev.

„Martine,“ zakňourá zrzka, kterou jsem v nastalé pohromě úplně přehlédla. Následně mě odstrčí a chytí ho kolem ramen, aby ho dovedla do tátovy kanceláře a posadila na nejbližší židli.

„Já jsem vážně nechtěla,“ koktám nešťastně.

Zrzka mě probodne vražedným pohledem. „Nemůžeš dávat trochu pozor?“

„Nebyva to její vima.“

„Ty dveře tě samy nepraštily.“

„Netušila jsem, že za nima někdo stojí.“

Zrzka zlověstně nasaje vzduch nosem. Než se do mě ovšem stačí pustit, Silvie ji okřikne. Na její pokyn se zrzka stáhne a se zasmušile staženými rty se posadí vedle Martina.

Táta si klekne k jeho židli a starostlivě si ho prohlédne. Čůrky krve už mu stékají až k lokti.

„Zakloňte hlavu,“ poradí mu. Z kapsy spěšně vytáhne ušmudlaný látkový kapesník a přiloží ho Martinovu k nosu. Ten je stále natolik paralyzovaný, aby mu bylo více méně jedno, že mu tiskne k obličejí špinavý kus hadru.

„Přines led, Alžběto!“

„A kde ho mám vzít, když naše lednička stojí stále ještě nevybalená uprostřed obývacího?“ osopím se na něj.

„Aha, tak mokrá ručník.“

Zmateně se rozhlédnu kolem sebe ve snaze jeho požadavek vyplnit. Než se však stihnu zorientovat, Silvie vyskočí na nohy a zmizí za dveřmi v rohu místnosti, o kterých jsem doposud netušila, že tam vůbec jsou. V rekordně krátkém čas se objeví s mokrou utěrkou v ruce a podá ji Martinovi.

„Díky, Sisi,“ zahučí vděčně a vymění ji za tátův kapesník.

„Je mi to opravdu moc líto,“ omluvím se znova.

Martin mávne rukou. „V pohodě.“

Zrzka si pohrdlivě odfrkne a polohlasně zamumlá něco nesrozumitelného, za což si vyslouží Silviino varovné zasyčení.

„Asi bys už vážně měla jít,“ vyzve mě táta. Určitě mu je celá tahle situace nepříjemná.

Naposled tedy Martina ujistím, jak moc mě to mrzí, a definitivně se odporoučím.

Celé dopoledne strávím vybalováním věcí z igelitových pytlů i krabic. Třídím je podle místností, a jelikož nemáme sestavený nábytek, do kterého bych je mohla ukládat, skládám je prostě na zem. Během pár hodin se tak všude vrší kopyčky oblečení, ručníků, ložního prádla, a především knih, o které začnu brzy zakopávat.

V poledne napíšu tátovi urgující SMS, aby hýbnul kostrou, protože ho opravdu nutně potřebuju, a pro jistotu ho ještě dvakrát prozvoním. Nenamáhá se ani odpovědět, ani přijít.

Těsně po poledni se můj žaludek začne hlasitě dožadovat jídla. Připravím instantní těstoviny, tedy to jediné, co za stávajících podmínek uvařit jde. Tátu ovšem nepřiláká ani oznámení, že je oběd na stole. Nakonec tedy sním i jeho porci a dál pokračuju v započaté činnosti.

V pět odpoledne už mám všeho tak akorát po krk. Podlaha našeho bytu je průchodná hůř než minové pole, takže se rozhodnu pro tátu zajít osobně.

„Padla,“ zahalekám přes celou kancelář. Trhne sebou leknutím a z rukou mu vypadne stoh zažloutlých dokumentů.

„Ještě zdaleka ne,“ povzdechne si zachmuřeně. „Je tady víc práce, než jsem si myslel. Nečekal jsem, že bude snadné vystřídat kastelána, který to tu měl na povel téměř dvacet let, navíc těsně před prázdninami v polovině sezóny. Ale ani jsem nepočítal s tím, že to bude až tak náročné. Ten člověk měl ve všem neuvěřitelný bordel. V ničem se pořádně nevyznám a nic nemůžu najít!“

„Tak to pro dnešek nech už být.“

„Nemůžu,“ zakroučí hlavou. „Teprve teď se mi podařilo s něčím aspoň trochu pohnout a nechci odcházet od rozdělané práce.“

„Ale taky nemůžeš pracovat dvanáct hodin v kuse.“

Táta mi věnuje unavený úsměv. „Dej mi ještě hodinku a jsem doma.“

Nejspíš máme ovšem každý jiné vnímání času. Zatímco v mém světě trvá hodina šedesát minut, v tom tátově jich má asi tak sedmkrát víc. Když jdu totiž s odbíjením zámeckých hodin přesně o půlnoci spát, táta doma stále ještě není.